

Kathleen A. Woodiwiss

Als verlangen liefde wordt

Londen was, doordat de geruchten over verraad steeds toenamen, nogal onrustig. Het leven werd bemoeilijkt door de angst voor agenten van de koningin die samenzweerders zochten. 's Nachts was vaak het geluid te horen van hardlopende voeten en angstschreeuwen, wat dikwijls werd gevolgd door aanhoudend gebons op deuren. Dan werden mensen tijdens vreselijke folteringen 'ondervraagd' en het resultaat was, dat menigeen werd opgehangen en dat op London Bridge afgehakte hoofden werden tentoongesteld. Toch gingen de moordaanslagen op de koningin door. Mary Stuart was de gevangene van Engeland en Elizabeth Tudor zat op de troon, maar beiden verkeerden in even groot levensgevaar.

7 november 1585
 Bij het dorp Burford
 Oxfordshire, Engeland

De talloze kaarsvlammetjes dansten even vrolijk als de bruiloftsgasten. De feestelijke muziek van de minstrelen vulde de grote zaal van Bradbury Hall, waar adellijke dames en heren zich uitstekend vermaakten. Daar bestond reden toe, want de mooie Arabella Stamford, die al vaak was uitgehuwelijkt en wier huwelijk even vaak was afgezegd, ging nu écht trouwen. Van haar zes vorige aanbidders was er niet een meer in leven, met inbegrip van de markies van Bradbury in wiens landhuis het feest nu plaatsvond. Reland Huxford, de graaf van Chadwick, had niet geloofd dat er op zo'n mooi meisje een vloek kon rusten en stond nu samen met zijn bruid in een krans van groen terwijl allen om hen heen de in leer gevatte kroezen en de zilveren bokalen hieven om luidruchtig op het jonge paar te toosten. De koppige wijn steeg velen naar het hoofd en bedienden holden af en aan met nieuwe voorraden drank.

Edward Stamford was verrukt dat hij eindelijk een rijke en voorname

schoonzoon had gevangen, maar toch deden de uitgaven voor de bruiloft zijn gierige hart pijn. Met tegenzin had hij ervoor gezorgd dat er malse speenvarkens, gevulde geiten en fraai opgemaakt gevogelte werden opgediend, maar hij misgunde zijn gulzige gasten elke hap.

Edward Stamford stond vaak afwijzend tegenover anderen. Hij was een opportunist en had zijn geld verkregen door misbruik te maken van de ellende van anderen. Zijn opvallendste aanwinst was het eigendom van de vroegere Lord van Bradbury Hall.

Niemand wist welk offer Edward had moeten brengen om de aandacht van zijn eigen betrokkenheid bij de moord op de agent van de koningin af te leiden. Door Seymour de schuld te geven, had hij helaas moeten afzien van alle eer en voordelen die hij had verwacht van het huwelijk van zijn dochter met de markies. Maar hij had te zeer in gevaar verkeerd. Niet alleen werd hij bedreigd door represailles van de zijde van de koningin, maar de markies was een beroemd zwaardvechter en Edward had nachtmerries gehad waarin hij door het rapier van Seymour aan de muur werd genageld.

Koningin Elizabeth had zijn kunstig geweven web van leugens over Seymour geloofd, maar aanvankelijk was ze woedend geweest dat haar lieveling van verraad en moord op zo'n laagstaand iemand als haar agent werd beschuldigd. Pas nadat getuigen hadden verklaard dat de handschoenen van de markies naast de vermoorde man waren gevonden, had ze Edward willen geloven. Daarna had ze de onmiddellijke executie van Seymour bevolen. Ze had hem zijn titel, land en bezittingen ontnomen en alles aan zijn aanklager geschonken. Edward was opgetogen geweest, maar zijn blijdschap was in angst omgeslagen toen hij hoorde dat Seymour vanuit zijn cel in Lambeth Palace had gezworen iedereen die hem vals had beschuldigd, te zullen straffen. Hoewel Seymour veertien dagen later zou worden geëxecuteerd, was Edward doodsbang geweest. En terecht, want de markies had een plan gesmeed om aan zijn bewakers te ontsnappen wanneer hij op weg naar de Tower over de brug moest lopen. Gelukkig werd Seymour bij deze ontvluchtingspoging gedood en kon Edward met een gerust hart zijn karige bezittingen naar het rijke landgoed van de markies overbrengen.

Edwards rol in de verdwijning van de markies was een van zijn meest geslaagde acties, maar als hij nu iemand leek te helpen, verwachtte iedereen steeds dat hij er uiteindelijk zelf voordeel van zou hebben. Zoals in het geval van zijn gastvrijheid tegenover Elise Radborne, de dochter van

een pleegzuster van hem die al vijftien jaar geleden was gestorven. Haar vader was op geheimzinnige wijze verdwenen en zij had uit het familie-landhuis bij Londen moeten vluchten. Er gingen geruchten over een verborgen schat en Edward had gretig zijn deur voor haar geopend. Hij was haar enige familielid, maar voor het verschaffen van eten en onderdak vroeg hij een hoog kostgeld en hij verlangde van haar dat ze als een soort huishoudster op zijn pas verworven landgoed Bradbury Hall zou werken. Hij beweerde dat zijn eigen dochter te veel door haar op handen zijnde huwelijk met de graaf van Chadwick in beslag werd genomen. Lang voor de bruiloft had Edward zijn nicht opdracht gegeven ervoor te zorgen dat alles goed zou verlopen, maar ook dat zijzelf niet aan het feest diende deel te nemen. Er moest zuinig met drank en voedsel worden omgesprongen en vooral het ingehuurde personeel mocht zich nergens aan te goed doen.

Ondanks haar zeventien jaar was Elise Radborne een flinke jongedame, die ervaring had opgedaan toen ze meesteres was in haar vaders huis. Maar nu stond ze te midden van vreemden, en het vaste personeel treurde nog om de vroegere markies, Maxim Seymour. De bedienden hadden niets op met de nieuwe heer, want er werd beweerd dat Edward Stamford de eigendommen van de markies had verworven door deze vals te beschuldigen.

Elise wist niet of dit waar was. Zij was maanden na de dood van Seymour naar Bradbury gekomen en ze had hem nooit gekend. Alleen was ze een portret van hem tegengekomen in de oostelijke vleugel waar zij woonde. Dat deel van het huis was gesloten geweest en ze had de indruk gekregen dat het portret daar nog maar kortgeleden was heengebracht. Bij voorzichtige navraag bleek haar dat Edward bevel had gegeven het portret te vernietigen, maar de bedienden hadden het in de oostelijke vleugel in veiligheid gebracht.

Elise nam hen hun trouw niet kwalijk, maar zelf was ze door de bewijzen van de schuld van de markies overtuigd. Hij had terechtstaan en was schuldig bevonden. Maar ze begreep dat bedienden die al vóór de geboorte van lord Seymour, nu drieëndertig jaar geleden, hier aanwezig waren geweest, hem in ere wilden houden.

Als het portret een goede gelijkenis was, wilde ze wel geloven dat Seymour diepe indruk op Arabella had gemaakt. Het verlies van zo'n aanbieder zou ervoor zorgen dat een dochter de vader ging haten die de hand in zijn dood had gehad.

Elise had gemerkt dat de hele staf de huidige heer niet mocht. Ze deden hun plicht, maar in hoofdzaak uit respect voor de vroegere eigenaar. En ze morden over de manier waarop Edward hun werk wilde regelen, al gaf Elise hun opdracht de bevelen van de heer uit te voeren, hoe vreemd zij die ook vonden.

Vanavond was er weer zo'n geval. Ze had al een paar mannen terechtgewezen omdat ze hun huidige meester met hun vorige heer vergeleken, waarbij Edward er niet goed afkwam. Op dat moment zag ze een bediende rondhangen bij een vat wijn. De man had een tuniek aan met een kap die zijn hoofd bedekte, waardoor zijn gezicht nauwelijks zichtbaar was. Hij stond voor het vat gebogen en door zijn brede schouders kon ze niet zien wat hij uitvoerde. Ze vermoedde dat hij wijn voor zichzelf tapte en dat was in de ogen van haar oom onvergeeflijk.

Elise bereidde zich voor op het standje dat ze de man wilde geven en streek haar zwartfluwelen hoepelrok glad, terwijl ze haar gezicht in een strenge plooi trok. Haar jeugdige schoonheid werd benadrukt door de fraaie witte plooi kraag die van achteren hoger opliep. Een blos deed het diepblauw van haar ogen nog beter uitkomen. Ze had dikke wimpers en had haar wenkbrauwen niet afgeschoren, zoals sommige vrouwen deden. Haar weelderige haar was in het midden gescheiden en keurig opgemaakt onder een zwartfluwelen hoofdtooi die aan weerszijden van haar voorhoofd een boog vormde. Een dubbele rij parels hing tot laag op haar boezem. Ze droeg een met robijnen bezet miniatuur op haar borst met het profiel van een vrouw van wie haar vader had gezegd dat ze op haar moeder leek.

Elise hoopte dat ze er even indrukwekkend uitzag als de vrouw op het portretje, want dan zou de bediende eerbiediger tegen haar zijn. Ze bleef vlak achter de man staan en vroeg liefjes: 'Is de wijn naar je zin?'

Langzaam draaide het hoofd met de kap zich naar haar toe, maar ze kon alleen zijn ogen zien, waarin de kaarsvlammen werden weerspiegeld. Hij was veel langer en op een bepaalde manier anders dan de rest van de bedienden; vermoedelijk kwam hij van een ander deel van het landgoed.

'Neem me niet kwalijk, vrouwe. De oude wijnmeester vroeg me even te proeven opdat de bezoekers geen zure wijn voorgezet zouden krijgen.' Hij praatte plat, maar de klank van zijn stem was diep en mooi. Hij hield de kan in zijn handen omhoog, liet hem een eindje vooroverzakken en klopte peinzend met zijn vinger tegen de zijkant. 'Dit is oude voorraad,

vrouw. Smaakt goed. Niet zulke troep als die vent van een Stamford serveert.'

Elise schrok van deze grove woorden. Haar stem werd scherp en sarcastisch. 'Ik betwijfel of héér Stamford zich iets van jouw oordeel zal aantrekken. Hoe durf je zo iets te zeggen van iemand van wie je je loon krijgt? Schandalig!'

De man zuchtte vermoeid. 'Wat jammer nou.'

Elise zette haar handen in de zij en haar ogen schitterden van woede. 'Hoe durf jij te klagen? De heer heeft geen behoefte aan medelijden met zijn keukenpersoneel. En hoe durf je te drinken terwijl ik ernaast sta?'

De man hief een in lompen gehulde hand op waarmee hij zijn mond afveegde. 'De heer zou zijn voorraad zelf eens moeten proeven. Zonde om de mensen die bittere rommel te schenken die hij ons laat serveren.'

'Ben je zo brutaal geboren?' vroeg Elise minachtend.

'Brutaal?' De man grinnikte. 'Och, ik ben al langer in huis bij adellijke lieden.'

Elise werd steeds verontwaardigder. 'Nou, je bent er brutaal genoeg door geworden,' zei ze.

De man trok rustig zijn schouders op. 'Het is niet zozeer brutaliteit als wel het onderscheid weten tussen goed en kwaad... soms zijn die twee niet uit elkaar te houden.' Hij deed een stap in de richting van het vat en begon een volgende schenkan te vullen. 'Als de markies nog hier was...'

'Natuurlijk! Wéér gejammer over wijlen de markies! Ik heb nog nooit zoveel opstandige bedienden meegemaakt!' bitste Elise.

Ze zag dat er meer houten dienborden met voedsel werden aangedragen en wuifde met een ongeduldige handbeweging de bedienden naar een schragentafel wat verderop. Ze wilde eerst deze lummel eens goed op zijn nummer zetten. 'Heeft die man je geen betere manieren kunnen bijbrengen?'

'O, ja. Ik deed altijd alles wat de markies zei.'

'Dan was hij een slecht leermeester,' viel Elise hem bruusk in de rede. 'Lord Seymour was een moordenaar en hij heeft de koningin verraden. Je kunt maar beter een andere leermeester zoeken.'

'Ik heb het gehoord,' lachte de man, 'maar ik geloof die verhalen niet meteen.'

'De koningin geloofde het wél,' hield Elise hem voor. 'Zij heeft hem al zijn bezittingen ontnomen en die aan mijn oom gegeven. Zij wist wie een beter mens was.'

De man zette de kan met een klap neer en keek haar aan alsof hij haar wilde tegenspreken. Zijn kap viel een eind terug en ze zag een deel van zijn ongeschoren gezicht. ‘Hoe kun jij daarover oordelen, meisje? Je hebt de man nooit ontmoet en je kunt onmogelijk weten wie van die twee een beter mens is.’

Even zag Elise de woede in de ogen die haar van onder de kap aanstaarden; toen stak ze haar kin in de lucht en zei: ‘Ben je soms een wijze, oude man die alles weet?’

De man richtte zich in zijn volle lengte op en keek spottend op haar neer. Als Elise niet omhoog had gekeken, had ze tegen zijn brede borst aangestaard.

‘Neem me niet kwalijk, vrouwe,’ zei hij en boog verontschuldigend. ‘Ik heb u hier nooit gezien toen lord Seymour hier nog heer en meester was en ik dacht dat u elkaar nooit had ontmoet.’

‘Dat is ook zo,’ zei ze, hoewel ze vond dat ze die brutale man geen uitleg schuldig was. ‘Toch zou ik hem overal herkennen.’

‘O ja?’ Hij keek haar vanonder zijn kap strak aan.

Elise werd boos om de vrijpostigheid van de bediende. Hij zei nog net niet ronduit dat ze loog. Ze dacht aan het portret van de markies, al wilde ze het liever vergeten. Ze wilde zichzelf er graag van overtuigen dat alleen de manier van schilderen haar zo was bevallen, maar het waren de groene ogen en de uitdagende glimlach van de markies geweest die haar hadden verleid het portret eens grondig te bestuderen.

De bediende stond haar nog steeds vragend aan te kijken en nijdiger dan nodig was, zei ze: ‘Je kijkt zo brutaal omdat je weet dat ik niet meer kan bewijzen dat ik hem overal zou herkennen. De markies is gedood toen hij probeerde te ontvluchten.’

‘Dat heb ik gehoord,’ merkte de man op. ‘Op weg naar de Tower rukte hij zich los en werd neergeschoten.’ De bediende boog zich naar haar toe en fluisterde geheimzinnig: ‘Maar wie zal zeggen wat er met de markies is gebeurd nadat hij van die brug viel? Niemand heeft hem ooit weer gezien.’ Hij zuchtte eens. ‘Ja, je zou kunnen zeggen dat de vissen die avond feest hebben gevierd.’

Elise huiverde om het gruwelijke beeld dat deze woorden opriepen, maar verdrong het onmiddellijk. Doelbewust richtte ze haar aandacht op het heden. ‘Nu hebben we met het feest hier te maken.’ Ze zweeg, want ze wist niet hoe ze de man moest aanspreken. ‘Je moeder heeft je toch zeker een naam gegeven?’

‘Natuurlijk, vrouwe. Ik heet Taylor. Alleen maar Taylor.’

Elise wees naar degenen die aan de schragentafels zaten en gaf hem instructies. ‘Ga dan naar deze gasten van de heer en kijk of ze iets nodig hebben, voordat je meester ons beiden een standje geeft omdat we rondhangen zonder iets te doen.’

Taylor maakte een overdreven buiging. ‘Tot uw dienst, vrouwe.’

Elise was verbaasd over zijn reactie en kon zich er niet van weerhouden een opmerking te maken. ‘Je doet de manieren van je heer heel goed na, Taylor.’

De man grijnsde en trok de kap verder over zijn gezicht. ‘De markies had in zijn jeugd veel goede leraren. Ik vond het altijd leuk die lessen mee te maken.’

Ze trok haar wenkbrauwen op, toch wel nieuwsgierig. ‘En waarom bedek je dan steeds je hoofd en verberg je je gezicht? Het is niet koud in de zaal.’

Hij was snel met zijn antwoord. ‘Nee, vrouwe, het is niet koud. Maar bij mijn geboorte ging er iets mis, ziet u. Sommige mensen vallen meteen flauw als ze mijn gezicht zien. Deze chique lieden hier kunnen er vast ook niet tegen.’

Elise vroeg niet verder en had ook geen zin zelf naar een misvormd gezicht te kijken. Ze stuurde hem weg en bleef nog even staan kijken om te zien of hij zich naar behoren van zijn taak kweet. Hij had twee schenkkanen meegenomen en bediende de dames uit de ene en de heren uit de andere kan. Elise moest erkennen dat het verstandig was om twee soorten wijn te gebruiken.

Verder om zich heen kijkend, merkte ze dat alle bedienden druk bezig waren. Ze liet haar ogen over de tafels dwalen om te kijken waar aanvullingen nodig waren en merkte niet dat een gast achter haar kwam staan; pas toen hij zich tegen haar rug aandrukte, keek ze om. De man sloeg een arm om haar slanke middel en voor ze zich kon verzetten, drukte hij een luchtige kus onder haar oor, net boven de kraag.

‘Elise... geurende bloem van de avond...’ fluisterde een zware stem. ‘Mijn ziel verlangt naar je gunsten, schone maagd. Wees lief voor me en laat me de nectar van je lippen proeven.’

Elise werd woedend. Ze hield niet van dergelijke dingen en zou die onbeschaamde pummel eens even op zijn plaats zetten! Haar hand was al opgeheven om de arrogante lummel een klap te geven. Hoe durfde hij? Ze dacht even dat het Relands verwaande neef, Devlin Huxford was die

haar in haar hals had gezoend. Hij had haar al de hele avond knipoogjes zitten geven. Maar toen ze op het punt stond de man aan te raken, pakte deze haar pols vast. Woedend keek ze op en zag een donker gezicht boven zich met diepliggende bruine ogen die haar lachend aankeken.

‘Quentin!’ hijgde ze opgelucht. ‘Wat doe jij hier?’

Hij keek haar lachend aan en bracht haar slanke vingers naar zijn volle, warme lippen. ‘Wat zie je er vanavond verrukkelijk uit, nicht. Het is je niet aan te zien dat je nog niet zo lang geleden aan de dreigementen van de Radbornes bent ontsnapt. Mijn moeder vergeeft het mijn broers nooit dat ze je hebben laten ontsnappen.’

‘Hoe kun je daar zo gemakkelijk mee spotten?’ vroeg Elise verbaasd. ‘Ze wilden me kwaad doen en het was een wonder dat ik kon wegkomen.’

‘Die arme Forsworth heeft nog hoofdpijn van de klap die je hem verkocht. Hij beweert dat je hem met een knuppel hebt bewerkt, en natuurlijk is moeder het nijdigst op *hém* omdat hij je even de rug heeft toegedraaid!’ Quentin zuchtte quasi-meevoelend en schudde langzaam zijn hoofd. ‘Die jongen is voorgoed veranderd. Je hebt hem helemaal van de wijs gebracht.’

‘*Lord* Forsworth, zoals hij zichzelf noemt, was al van de wijs voor ik hem ooit aanraakte,’ zei Elise spottend. ‘Ik kan me niet voorstellen dat jullie familie van elkaar zijn. Jij bent duidelijk heel wat verstandiger dan je familie, om nog maar te zwijgen over hun manieren.’

Quentin drukte zijn hand tegen de zware stof van zijn wambuis en boog bij dit compliment. ‘Dank je, schone maagd. Het heeft zijn voordelen de oudste te zijn. Zoals je weet, heeft mijn vader mij het landgoed en het geld van de familie nagelaten, afgezien van dat van moeder. Daardoor kan ik me afzijdig houden van alle samenzweringen en ruzies van mijn familie.’

Elise stak afwijzend haar neus in de lucht. De weduwe en de jongere zoons van Bardolf Radborne behoorden tot een klasse van hooghartige aristocraten die hun macht ongenadig lieten gelden, alsof het een zwaard was dat ze tijdens een veldslag hanteerden. ‘Oom Bardolf was even gul tegenover Cassandra en er was meer dan voldoende voor je moeder en je broers. Het is haar eigen schuld als haar reserves slinken. Maar zij wil hebben wat mijn vader voor mij heeft bestemd en beweert dat alles aan haar zoons toebehoort als onderdeel van het erfgoed van de Radbornes. Ze dist nu allerlei leugens op en je broers geloven haar. Ook

jij weet dat mijn vader, als de tweede zoon, zelf maar moest zien fortuin te maken, dus wij hebben niets dat aan jullie toebehoort. Als ze mij niet gevangen hadden genomen en hadden geprobeerd mij te dwingen hun te vertellen waar mijn vader het goud had verborgen, zou ik geneigd zijn te denken dat zij verantwoordelijk zijn voor zijn ontvoering.’

Quentin vouwde zijn handen op zijn rug en keek peinzend voor zich uit. ‘Je hebt gelijk. Het is onwaarschijnlijk dat ze zouden proberen gegevens van jou los te krijgen als ze oom Ramsey al in hun macht zouden hebben.’ Hij zuchtte. ‘Ik maak me zorgen om de streken die mijn moeder en broers uithalen bij hun pogingen rijkdom te verzamelen.’

‘Het zijn lelijke streken,’ zei Elise. ‘Cassandra en haar zoons wilden me geweld aandoen.’ Ze zweeg even en bedacht dat haar woorden Quentin misschien konden grieven. ‘Het spijt me, Quentin, ik wilde je geen pijn doen. Je bent zo anders dan de rest van je familie dat ik vergeet me te beheersen. Ik begrijp niet waarom je je de woede van je moeder op je hals haalde door mij weg te halen.’

Hij lachte heel even. ‘Toch was ik kortzichtig. Ik had je in mijn huis beter moeten beveiligen; dan had je geen tweede keer hoeven te ontsnappen.’

‘Je broers kwamen als dieven in de nacht en wilden me naar Londen terugbrengen. Dat is jouw schuld niet, Quentin.’

Hij keek haar strak aan. ‘Ik heb me afgevraagd... Eigenlijk durf ik het je nauwelijks te vragen, maar ik moet wel. Wát heeft mijn familie je aangedaan?’

Elise haalde even haar schouders op; ze wilde de wreedheden van haar tante en neven niet vertellen. Behalve beledigingen die ze haar naar het hoofd hadden geslingerd, hadden ze haar ook met harde hand ondervraagd. Toen dat niet hielp, hadden ze haar voedsel en andere dingen onthouden. Wilde ze gewoon door kunnen leven, dan moest ze al die gebeurtenissen zien te vergeten. ‘Alles welbeschouwd, Quentin, hebben ze me geen blijvend letsel toegebracht.’

Ondanks haar woorden beefde Elise nóg als ze aan haar gevangenschap dacht, maar ze dwong zich haar neef glimlachend aan te kijken. ‘Je hebt me nog niet gezegd waarom je hier bent. Ik dacht dat je een afkeer van oom Edward had.’

‘Dat ontken ik niet, maar ik moest de drakenburcht trotseren om een schoon sieraad te kunnen zien,’ zei hij grinnikend.

‘Je bent te laat, Quentin. Arabella is nu getrouwd met die graaf daar,’ wees Elise hem terecht.

‘Liefste Elise, ik wilde Arabella niet zien, maar jou.’

‘En jij, waarde neef, plaagt me maar. Je wilde om de een of andere reden oom Edward spreken. Maar Arabella is een schoonheid en er zijn hier vanavond vast veel afgewezen aanbidders die afscheid van haar komen nemen.’

Quentin grinnikte en boog zich naar haar toe. ‘Is er nooit een galante minstreel geweest die jouw schoonheid heeft bezongen, Elise? Of waren ze te zeer onder de indruk van jouw volmaaktheid?’ Hij zuchtte overdreven zielig toen Elise hem spottend aankeek. ‘Ik lieg niet, schone maagd! Je ogen zijn net kostbare saffieren. Ze schitteren onder die zwarte franje. Je wenkbrauwen lijken op de vleugels van vliegende vogels. En je haar heeft de kleur van kersenhout en heeft een verrukkelijke geur. Je huid is zo glanzend als parels... en doet schone beloften.’

Elise keek hem onbewogen en geamuseerd aan. ‘De wijn is je blijkbaar toch naar het hoofd gestegen.’

‘Ik heb nog geen druppel gedronken!’ riep hij uit.

Ze nam geen notitie van zijn woorden en ging verder. ‘Ik heb veel verhalen over je gehoord, Quentin. Je hebt al vele jonkvrouwen mooie woorden toegefluisterd.’

‘Voorwaar, schone maagd, je doet me onrecht aan,’ protesteerde Quentin en deed alsof hij berouw had.

‘Je weet best dat ik gelijk heb,’ zei ze plagend. ‘Nog geen twee weken geleden hoorde ik zulke woorden die voor Arabella bestemd waren... en ze kwamen over jouw lippen.’

‘Ben je soms jaloers, schone Elise?’ vroeg Quentin hoopvol.

Ze nam geen notitie van hem en ging gewoon verder. ‘Ik neem aan dat de reeds verloofde Arabella verstandig genoeg was je te vragen om te vertrekken.’

‘O, geliefde,’ declameerde hij theatraal. ‘Je tong lijkt op die van een slechtgehumeurde feeks en berooft me van alle vreugde.’

‘Daar twijfel ik aan.’ Als vrouw zag Elise heel goed hoe de knappe en charmante Quentin Radborne talloze jonge vrouwen zou kunnen betoveren, maar velen hadden ongetwijfeld hun dwaasheid berouwd. Ze vond hem aardig, maar wilde niet dat haar naam te veel aan de zijne zou worden verbonden.

Plotseling hoorde ze hoe haar naam door de zaal heen werd geroepen; ze keek om en zag dat haar oom haar ongeduldig wenkte. Hij keek geïrriteerd en ze wist waarom: hij was totaal niet op Quentin gesteld. Zijn

toon was scherp. ‘Kom hier, meisje! Gauw een beetje!’

‘Je cipier roept, helaas,’ merkte Quentin minachtend op.

Elise keek hem met opgetrokken wenkbrauwen aan. ‘Mijn cipier?’

‘Als Edward kon, zou hij je in de toren opsluiten, opdat ik niet bij je in de buurt zou kunnen komen. Hij is bang dat je óf de schat kwijtraakt waar hij een oogje op heeft óf een andere schat, namelijk je maagdelijkheid.’

‘Dan heeft hij niets te vrezen,’ glimlachte Elise. ‘Niet dat jij geen pogingen zou willen doen, maar ik houd mijn geld vast en wens niet aan jouw lange lijst veroveringen te worden toegevoegd.’

Quentin wierp zijn hoofd achterover en lachte hartelijk. Hij moest om dit bijdehante vrouwtje lachen, of hij wilde of niet. Ze zou nog menige man kunnen uitdagen en was de moeite meer dan waard.

Elise kromp in elkaar, want ze wist dat zijn gelach haar ooms woede zou aanwakkeren. Ze was niet bang voor haar oom en kon altijd vertrekken als hij te veeleisend werd. Toch wilde ze zoveel mogelijk de vrede bewaren en gezien het feit dat het de avond van Arabella’s bruiloft was, wilde ze dat nu zeker doen.

Ze maakte een kleine reverence en verontschuldigde zich. ‘Helaas moet ik je verlaten, waarde neef, want – zoals je zegt – mijn cipier roept.’

Quentin knikte grijnzend. ‘Deze keer kun je je zonder meer van deze boze wolf bevrijden, schone maagd, maar ik krijg wel weer een kans.’

Elise drong tussen de gasten door naar haar oom die haar neef minachtend aankeek. Edward nam haar met een boze blik op. ‘Heb ik je niet gezegd aan je plichten te denken?’ gromde hij nijdig. ‘Ik heb je geen toestemming gegeven om grapjes met Quentin te maken. Schaam je je niet?’

‘Waarvoor?’ vroeg Elise bits, waardoor haar oom nog nijdiger werd. ‘Ik maakte alleen een praatje met mijn neef in het bijzijn van uw gasten. Daar steekt toch geen kwaad in.’

Edward trok zijn ronde hoofd tussen zijn schouders en zei nors: ‘Ik zag jullie wel samen lachen alsof je je vrolijk maakte over de een of andere roddel.’

Elise trok haar wenkbrauwen op. Haar oom had een irritante manier om zijn ongenoegen te laten blijken en hij deed het steeds vaker. Ze verafschuwde zijn manieren. Ze was blij dat haar moeder geen echte bloedverwante van Edward was geweest, maar als baby in de kapel van de kleine boerderij van zijn familie was gevonden. Dat feit bevrijdde haar van

elk gevoel van loyaliteit dat ze als bloedverwante had moeten koesteren.

‘Je moet je schamen over de manier waarop je met die deugniet omgaat,’ zei Edward woedend.

Hij wilde hem aanwijzen, maar zag tot zijn schrik dat Quentin nu naast zijn eigen dochter stond. Het leek of hij haar iets leuks vertelde, want ze stonden samen te lachen.

Edward blies zich op als een kalkoense haan. ‘Kijk hem daar nou! Je zou denken dat hij niets anders te doen heeft dan dames het hof te maken.’

‘Heeft de koningin een rouwperiode afgekondigd en mogen we nu niet meer vrolijk zijn of lachen?’ informeerde Elise quasi-bezorgd.

Edward keek haar niet-begrijpend aan totdat hij inzag dat ze de draak met hem stak. Toen zei hij nijdig: ‘Je kunt je brutale mond wel houden. Let meer op wat hier je plichten zijn zonder dat ik je daaraan moet herinneren.’

Zijn arrogantie ergerde Elise en trots, maar zo beleefd mogelijk zei ze: ‘Ik betaal een goede huur voor de oostelijke vleugel, oom. Bovendien help ik u wanneer ik kan. Dat doe ik graag, maar ik hoef er mijn kost niet mee te verdienen, want mijn vader heeft me genoeg nagelaten; dat geld staat bij zijn bankiers. Ik kan ook hier weggaan, als ik dat verkies. Als u onze regeling wenst te wijzigen, zeg het me dan, en ik zoek elders onderdak.’

Edward wilde woedend antwoorden, maar beheerste zich. Het ging hem om meer dan de huur, hoewel die hoog genoeg was om te eisen dat hij zich behoorlijk gedroeg. Maar hij kon zich niet door vrouwen de les laten lezen. Zijn vrouw had hem altijd gewillig gehoorzaamd en haar troost in de fles en haar slaapkamer gezocht, tot haar dood toe. Arabella verzette zich nooit tegen hem, maar Elise bleek heel anders van aard te zijn.

Edward had wel gemerkt dat zijn nicht een eigen wil had. Haar vaste voornemen haar vader te zoeken had haar in gevaar gebracht en hij zou haar ongetwijfeld aan haar lot hebben overgelaten, als hij niet zo belust was geweest op haar rijkdom. Hij had gemerkt hoe vastbesloten ze was toen ze zich onlangs als een arme wees had verkleed, achterop een wagen naar Londen was gereisd en zich langs de onzichtbare afbakening bij Fleet Street had heengewerkt om te proberen of ze inlichtingen kon loskrijgen van de misdadigers die in het wetteloze gebied van Alsatia huisden. Toen hij aan dat verborgen fortuin dacht, had Edward ten slotte een

bediende gestuurd om haar te zoeken en thuis te brengen. Kort na haar terugkomst vonden andere rampen plaats en niet de minste daarvan was een confrontatie met Reland geweest. Die gebeurtenis alleen al had hem er ten volle van overtuigd dat Elise Radborne een ongelooflijke gave had om moeilijkheden te veroorzaken.

Zijn huishouden was nauwelijks weer in normale banen toen zij opnieuw wegglipte, deze keer naar de Stilliards waar haar vader met opzet naartoe was gegaan om enkele van zijn bezittingen in koffers met goud om te zetten. Edward was al bang geweest voor het misdadige tuig in Alsatia, maar hij was doodsbang voor die verschrikkelijke vreemdelingen van de Hanze. Ze hadden geld en macht, en invloed bij koningen en prinses. Koningin Elizabeth was sterk gebleven, maar veel van haar onderdanen waren het slachtoffer van de Hanze geworden. Hij had nooit gedacht zijn nicht nog te zullen terugzien en was heel verbaasd toen ze onder geleide van een jeugdig lid van de Hanze weer bij hem verscheen; zelf was ze ook als jongen gekleed. ‘Een meisje met een kniebroek aan!’ had hij woedend uitgeroepen toen hij haar zag. ‘Dat geeft geen pas!’

Als hij had geweten hoe zijn nicht zijn leven ondersteboven zou gooien, had Edward ongetwijfeld een hogere huur geëist. Maar nu was het voordeel aan haar kant en voor alles wat ze hem gaf, moest hij wél betalen, vond hij. Toch deed hij nu alsof hij zich met haar uitleg had verzoend en zei: ‘Ik maakte me alleen bezorgd om je reputatie. Quentin doet je geen eer aan. Ik kan je alleen maar aanraden met hem op je tellen te passen.’

‘Wees maar niet bang, oom,’ zei Elise. ‘Ik ben niet van plan me door een man, wie dan ook, iets te laten wijsmaken.’ Ze zei dit omdat ze heel goed wist wat haar oom wenste en waarom hij bang was voor Quentin. Hij verborg zijn hebzucht niet zo goed als hij dacht.

De verborgen terechtwijzing in haar woorden ontging Edward. Tenslotte was ze naar zijn huis gevluht. ‘Iedereen weet dat je vader alles heeft verkocht en zijn goud heeft verstopt zodat Cassandra en haar zoons hun hebzuchtige klauwen er niet naar kunnen uitsteken. Zolang die schat bestaat, zul je het heel zwaar hebben, meisje. Iedereen zal van jou willen weten waar het geld is. En daarom heb ik je hier onderdak aangeboden; om je tegen je vaders bloedverwanten te beschermen. En die Radborne daar wil ook zijn deel zien te krijgen.’

‘Quentin heeft zelf geld en het mijne niet nodig,’ zei Elise.

‘Hm. Iedereen wil altijd meer dan hij heeft. Ik zeg je, Quentin zou je

mee in bed nemen en je ondertussen van je beurs bevrijden. Let op mijn woorden, meisje. Blijf bij mannen als Quentin uit de buurt; misschien verover je dan nog eens iemand als Reland of zijn neef, Devlin.'

De hemel bewaar me, dacht Elise vol afschuw, maar ze zei: 'Misschien heeft losbandigheid toch nog wel zin.'

'Wát zeg je,' vroeg Edward beledigd. Hij balde zijn handen tot vuisten om zijn vechtlust te beheersen. 'Je bent gek geworden als je denkt dat je neef een haar beter is dan Reland!'

'Misschien,' antwoordde Elise en haalde haar schouders op. Ze zei niet dat zijn oordeel over Quentin haar niets deed, want ze had zichzelf al vast voorgenomen zich niet ernstig met haar neef in te laten. Ze was te bezorgd om haar vader om zich nu het hof te laten maken, door wie dan ook, en zeker niet door een van de mannen van die bende van Huxford.